

/Спуска се подир турчинът с детето; други кадъни се спускат да я възпират; тя се ввърля връз тях и удря с плесници коя как свърни и дет' завърни. Ударя една от кадъните с бушница в слепите очи, смайва я и я строполява на земята. Един от солдатите се разсърдя, замахва с дънерът на пушката, халосва я в главата; рука кръв и тя пада в несвес/

ДОНКА

/Турците отнемат и момченцето от нея. Солдатите дават път на бегущите с децата турци, а нея ограждат та я не пускат да тича подире им. Тя чув децата как пишат на въз две страни; наваля връз солдатите за да излезе, но слаба да ги разгъчк блъска ги, обхте се, чюпи си ръцете, скуби си космите, плаче и вика:/

Дечицата ми! Де ги денахте?
Зверове, тигри, лая проклета,
що ми ги взехте? Къде ги скрихте?
Я ми ги дайте; я ми ме убийте. -
Туй е, горкана от смърт по-тежко!
Каква е тази светска управа!
Къде е, Боже, твоята слава?
Гръмни, о, Боже и порази ги
тези умразни, мръсни погани;
или пък мене, Боже, стопи ме,
да ги не гледам в ръце тирански,
да ги не мисля в хора погански.

/Турците се затулят с децата и се изгубват в улиците на градът; солдатите я пускат свободно; тя се озърта насам-натам за децата си; няма ги. Сижда Тана паднала, позапирва се та я изгледва/

О, и без тебе оставам вече,